

Капчици чиста радост

„Драги съгражданки, съграждани и скъпи гости,

Твърде млад се осъзнах да служа скромно, вярно и честно на своята земя. И избрах си сам кроткия, но тежък и отговорен жребий на учителя, защото чувствах и влечение, и призвание у себе си към това поприще. Грешно е да се каже, че похабих и младост, и доброта, обременен с толкова задължения за изпълнен съвместен труд и пил толкова огорчения от нашата тъжна действителност.

Трябва да се изповядам – тъй искам и тъй трябва да бъде. Тук, в далечната провинция, аз попаднах в естествената си среда, почувствах дремещата сила на народа си, приобщих се към него, приравних се с неговия бит, но озарен всякога от една голяма обич през сивата делничност на залези и грижи, виждах и виждам само доброто у българина и хубавото на нашата природа.

На това добро и на това хубаво аз се посветих да служа. И доколкото можах и успях да посея зрънца на човештина и да пръсна капчици чиста радост, ще кажат редица млади поколения, които ми бяха поверени да ги възпитавам, ще кажете и всички вие. Събрани на това тържество, чувствате един малък празник на българската духовна култура, за която и аз съм скромен ратник.

Трябва да ви изповядам още едно: Лични големи задачи и цели не съм си поставял никога, но живял съм и живея с дълбоката, несъкрушима вяра в духовната и физическа мощ на племето си, гордея се, че съм българин, че пея на звънката българска реч.

Страшни бедствия са опустошили страната ни, мрачни облаци са затъмнили небето ни, тежки са сегашните ни дни, но българският дух е устоявал в изпитанията и ще устои със своята вяра, с която са затворили очи дедите ни. И нека тая вяра ни окриля със свещения им завет да служим предано на родината си, да ѝ поднесем и своя труд, и своя ум, и своя дар.

С обич и вяра, с труд и песни аз ѝ служих и до края ще ѝ служа.

Благодаря на всички от сърце“.